

Місяця срібний дзюб...

Павло Филипович

Місяця срібний дзюб
Там, в далині, вгорі.
Місто — камінний куб,
Сум і сон — ліхтарі.

Зовсім звичайна річ,
І не помітив я —
Помандрувала ніч
В чорні, німі поля.

Зовсім звичайне все —
Стіл і папір, книжки.
Хвиля (чия?) несе
Тихі мої думки.

Зникла стеля, стіни —
Мов не було ніде.
Десь ідуть чабани,
Серце шляхів — тверде.

Чую твій перший крик,
Пращуре, крик землі, —
Ти у печерах звик
Слухать намови злі.

Темним мовив: моє —
Жінка, табун, стріла.
Онде твій син встає,
Бачить сонце й орла.

Перша думка летить
У неозорий світ,
Перша пісня дзвенить,
В пісні — сонячний міф.

Всюди літа орел,
Сонце горить для всіх,

Із золотих джерел
Ллється радість і сміх.

Може, й не син, а внук,
Може, не внук, а всі, —
Сходять зерна наук
В гімнах ясній красі.

Слово росте, живе
Квітка мала і дуб.
Півень співа, й пливе
Місяця срібний дзюб.

Думка росте, немов
Башту дме Вавілон.
Пристрасть, ніжність, любов,
Мрійника мудрий сон...

1924. ПРОСТІР. Київ, 1925; передрук із ПОЕЗІЇ. Мюнхен, 1957, с. 77-78.